

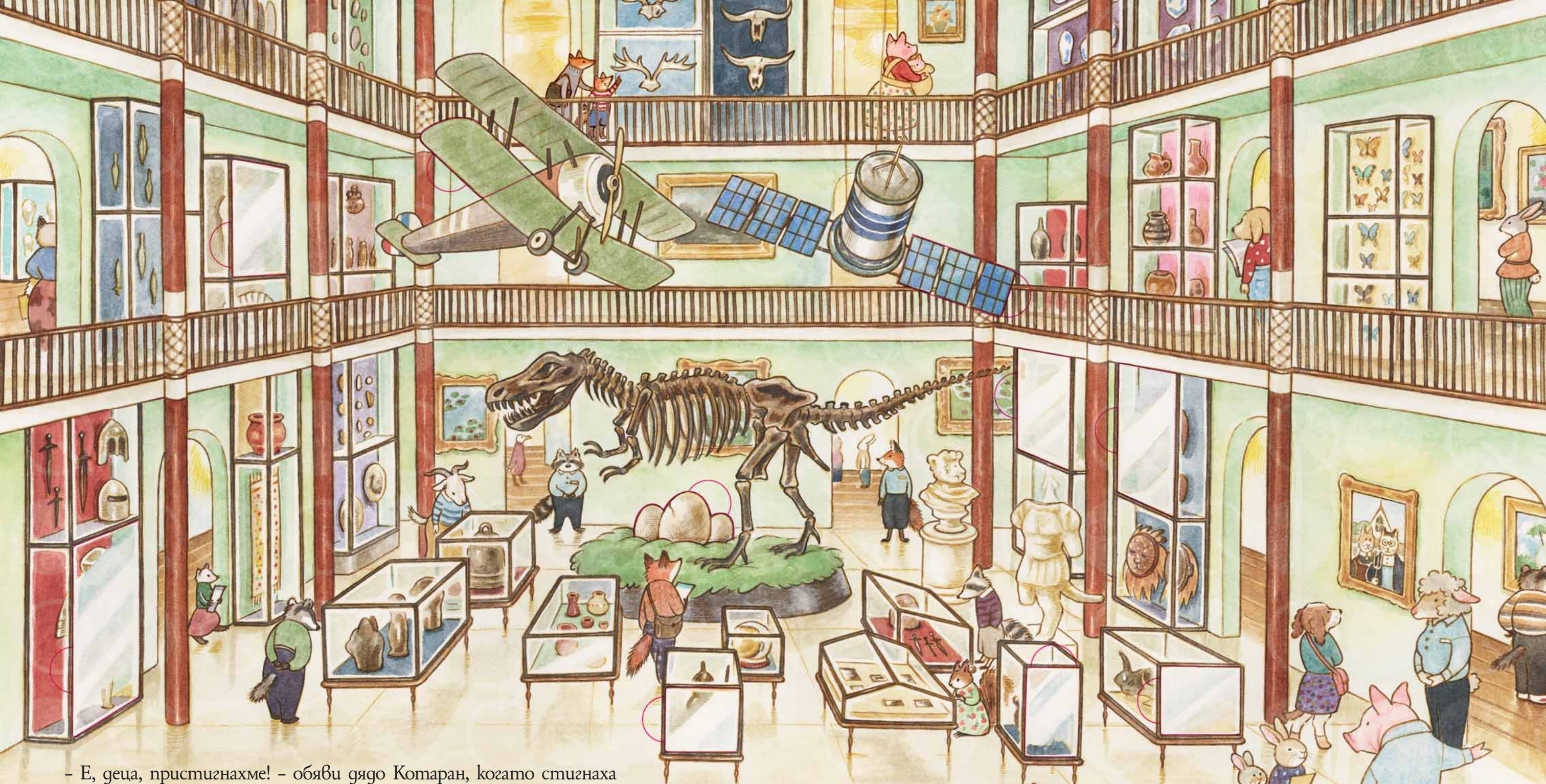

Дядо Котаран и баба Котарана дойдоха на гости за края на седмицата.
- Имаме изненада за вас - казаха те на внуците си. - Утре ще ви забедем на едно много интересно място.

- Къде ли ще ни водят? - питаха се Пип и Мър, Лапчо и Писана и всеки замечта за различни неща.

Писана обичаше животните и се надяваше да отидат във фермата. Лапчо и Пип бяха направили модел на космическа ракета и искаха да отидат в парка и да я изпробват.

На Мър не му се ходеше никъде. Имаше нови-новинички динозаври и му се щеше да си стои у дома и да си играе с тях.

- Е, деца, пристигнахме! - обяви дядо Котаран, когато стигнаха до една много голяма и красива сграда. - Това е музеят. Решихме да ви доведем тук, защото всеки от вас може да види нещата, от които се интересува. Може да научите всичко, което искате да знаете - от историята на динозаврите до космическите кораби. Трябва обаче да гледате много внимателно, ако искате да намерите и изненадите.

Четири котеца се спогледаха.

- Ще открием всички изненади, дядо, бъди сигурен! - изпъчи се Лапчо. - А кое е твоето любимо нещо в музея?

- Да видим дали ще се сетите - намигна дядо му. - Е, хайде да вървим! Котенцата купиха карта и я разтвориха, за да решат накъде да тръгнат.

Първо разгледаха залата на викингите – смелите северни воители и мореплаватели. Дядо Котаран разказа колко важна работа са вършили котките на викингските кораби. Те отговаряли за мишките и плъховете – дебнели ги и не им позволявали да изядат провизиите.

– Ако не сме били ние, за хората на корабите нямало да остане никаква храна и доникъде нямало да стигнат!

Писана разказа, че Фрея – викингската богиня на войната и любовта, имала колесница, теглена от две благородни котки.

– Ясно е, че викингите са били умни – заключи Лапчо. – Харесват ми...